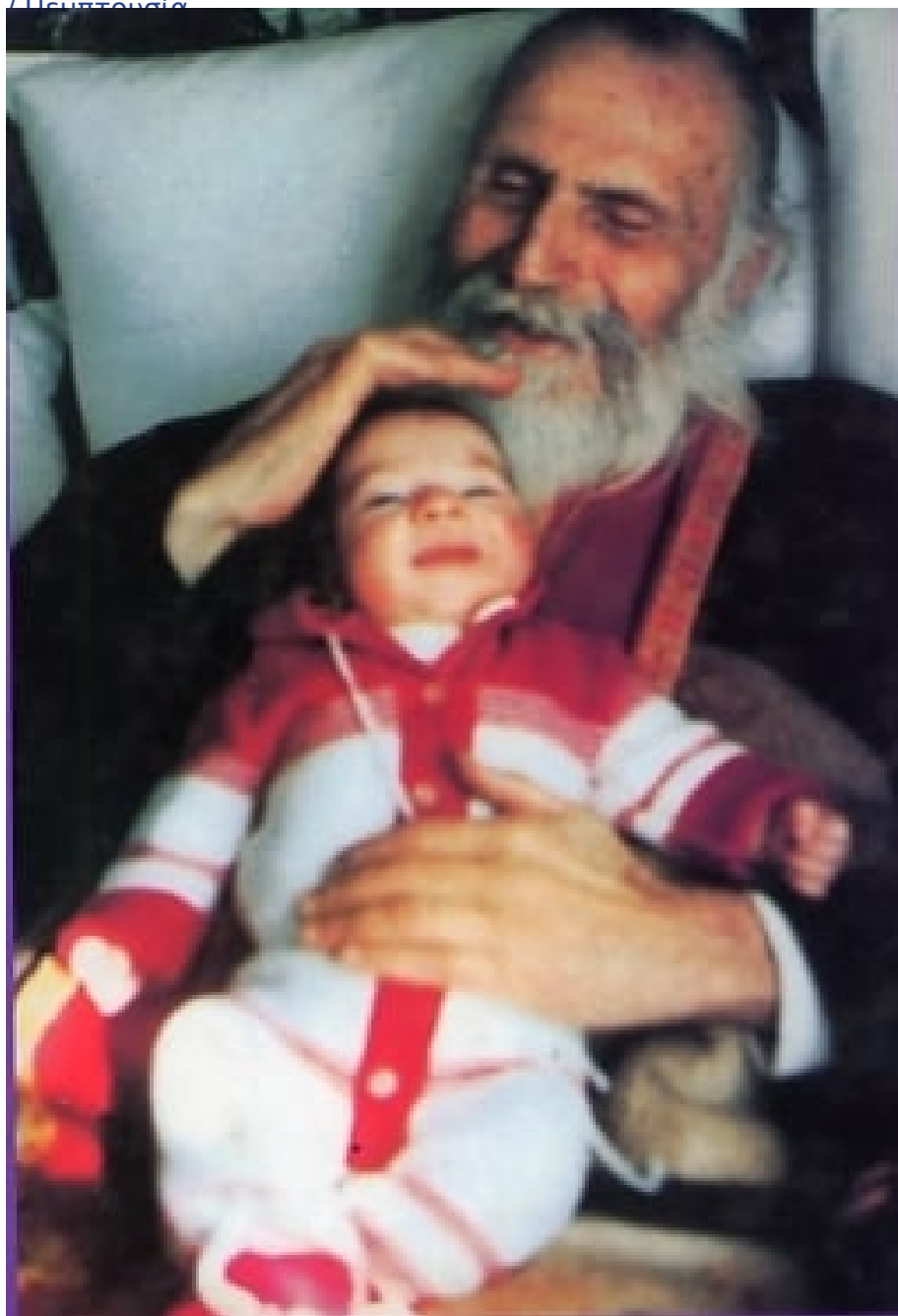

8 Μαρτίου 2014

Γέροντας Σίμων Αρβανίτης, 1/1/1901 - 4/3/1988 (μέρος 3ο)

(Παιχνιδιά)

Κατοικητήριο

της Χάριτος

Πνευματικές νουθεσίες

Ο Γέροντας έλεγε πώς για να είναι ο Θεός μαζί μας, πρέπει να μην στενοχωρούμε κανέναν και να μην κάνουμε παρατηρήσεις σε κανέναν. Συμβούλευε επίσης να αγαπούμε την νηστεία, η οποία αδυνατίζει το σώμα, αλλά κάνει τον ανθρωπο όλο υγεία, δυνατό σαν ατσάλι. Προέτρεπε όλους να έχουν πίστη στον Θεό και να μην ταλαντεύονται καθόλου, γιατί και ο ίδιος ό,τι έχει το έχει με την δύναμη της πίστεως. Έβαζε πάνω από όλα την βοήθεια στους φτωχούς και την δικαιοσύνη. Θεωρούσε πολύ σημαντικό να μην χάνουμε την ελπίδα όταν δοκιμαζόμαστε και σε όλα να ρωτάμε τον Κύριο «τί θέλεις ποιήσαι με;». Ζητούσε από όλους να είμαστε συγκεντρωμένοι στην εκκλησία, στην καθημερινή μας ζωή να διαβάζουμε βίους αγίων και τον βίο του αγίου της ημέρας. Ιδιαίτερα σύστηνε να διαβάζουμε τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Ήταν αντίθετος στον θυμό και την κατάκριση. Μάλιστα για το θέμα του θυμού είχε κάνει ιδιαίτερο αγώνα και προσευχή ο ίδιος να τον νικήσει. Όταν ήταν δεκαπέντε χρονών, πήγε να κόψει ξύλα παίρνοντας δανεικό τσεκούρι από τον θείο του. Το διάστημα εκείνο προσευχόταν να κόψει τον θυμό. Συνάντησε στο βουνό τον δασοφύλακα, ο οποίος ζήτησε χρήματα για τα ξύλα πού θα έκοβε, αλλά ο Παναγιώτης -αυτό ήταν το κοσμικό όνομα του Γέροντα- δεν είχε μαζί του. Ο δασοφύλακας ζήτησε ως ενέχυρο το τσεκούρι, αλλά ήταν αδύνατο να το αφήσει αφού ήταν του θείου του και μάλιστα το χρειαζόταν πάλι. Τότε ο δασοφύλακας άρχισε να χτυπάει με ένα χοντρό ξύλο τον Παναγιώτη στην πλάτη, ο οποίος προσευχόταν συνεχώς να μην ανταποδώσει τα χτυπήματα, γιατί με την σωματική δύναμη πού είχε θα μπορούσε, όπως ομολογούσε μετά ο Γέροντας, να του κάνει μεγάλο κακό και να καταλήξει στην φυλακή. Παραδόξως δεν ένιωθε πόνο από τα χτυπήματα παρά το γεγονός ότι φορούσε μόνο ένα λεπτό φανελάκι. Όταν ο δασοφύλακας είδε ότι δέχεται αδιαμαρτύρητα τα χτυπήματα συγκινήθηκε, του ζήτησε συγγνώμη και επιπλέον τον βοήθησε να κόψει όσα ξύλα ήθελε. Όταν ο Παναγιώτης επέστρεψε στο σπίτι και κοίταξε την πλάτη του στον καθρέφτη δεν είχε ούτε γρατσουνιά. Από τότε κανένας δεν τον είδε να θυμώνει ποτέ.

«Τελείωσις εν ασθενεία»

Σιγά-σιγά η υγεία του καμπτόταν και η όρασή του χάθηκε, ενώ τα τρία τελευταία χρόνια της ζωής του το μέγεθος της οδύνης και του συνεχούς άλγους τον έκαιγε σαν καμίνι φοβερό. Παρουσιάστηκε πρόβλημα στον προστάτη και εισήχθη στο νοσοκομείο. Επί μια εβδομάδα έβγαζε αίμα και πονούσε φοβερά χωρίς όμως να το δείχνει καθόλου. Εξομολογούσε μάλιστα και διάφορα πνευματικά του παιδιά που έρχονταν γι' αυτόν τον λόγο. Στην συνέχεια χειρουργήθηκε από σκωληκοειδίτιδα

και κήλη. Οι περιπέτειες της υγείας του δεν τελείωσαν.

Προέκυπταν ουρολοιμώξεις, το σώμα του πλήγιασε, είχε αιμορραγίες και όλα αυτά τα υπέμενε αδιαμαρτύρητα. Επειδή οι πόνοι του ήταν αβάστακτοι κρατούσε ένα λαστιχένιο μπαλάκι στην παλάμη του και το έσφιγγε για να μην δείχνει ότι πονάει. Από το σφίξιμο, τελικά, η παλάμη του σάπισε και χρειάστηκε ειδική περιποίηση για να κλείσει η πληγή. Όσο πλησίαζαν οι μέρες προς το τέλος του, μάς προειδοποιούσε για αυτό παίρνοντας την στάση του νεκρού με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος. Στις 4 Μαρτίου 1988 παρέδωσε την αγία του ψυχή στον Κύριο πού τόσο αγάπησε. Η σορός του μεταφέρθηκε στον Ι. Ν. Αγίας Βαρβάρας, την οποία έκτισε και η νεκρώσιμη ακολουθία εψάλη στην Μονή του Αγίου Παντελεήμονα χοροστατούντος του μητροπολίτου πρώην Κεφαλληνίας Προκοπίου. Τότε κατά το «δεύτε τελευταίον ασπασμόν...» πραγματοποιήθηκε ένα τελευταίο αξιοθαύμαστο γεγονός . Όταν πήγε ο μητροπολίτης να τον ασπαστεί, ο Γέροντας του πρότεινε το χέρι και εκείνος το ασπάστηκε. Ο τάφος του βρίσκεται εκεί και αποτελεί πόλο έλξης πολλών ταλαιπωρημένων ψυχών. Πολλοί προσέρχονται με βαθιά πίστη και έχουμε μαρτυρίες πολλών θαυματουργικών επεμβάσεων του Γέροντα σε ποικίλα προβλήματα.